

Arrest

nr. 217 631 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSERET
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 25 februari 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. QUESTIAUX, die loco advocaat M.-P. DE BUISSERET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T.SCHREURS, die loco advocaat E.MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 oktober 2016 is de verzoekende partij aangekomen in de Schengenzone met een Frans visum type C.

1.2. Op 14 februari 2019 wordt de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf.

1.3. Op 14 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de PZ MEWI op 14/02/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 14/02/2019 door de PZ MEWI en verklaart dat hij bij zijn vader, moeder, zus en broer woont. Zijn vader, moeder en zus hebben de Belgische nationaliteit en zijn broer heeft een B-kaart. Betrokkene verklaart eveneens al eens eerder in België te hebben verbleven en dat hij zes jaar naar school is geweest in Brussel, vanaf 1992 tot 1998. Daarna is hij zelf teruggekeerd naar Togo. Betrokkene is op 14/10/2016 aangekomen in de Schengenzone met een visum C kort verblijf via Frankrijk.

Het feit dat betrokkene verblijft bij zijn Belgische familie, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont immers geen financiële afhankelijkheid van zijn familie aan. Van een verbreking van de gezinsbanden door een repatriëring naar het land van herkomst is dus geen sprake. Betrokkene dient via de wettelijke kanalen in zijn land van herkomst een verblijfsrecht te bekomen indien hij in het Rijk wenst te verblijven. Een repatriëring naar het land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Betrokkene kan met zijn gezin in contact blijven via moderne communicatiemiddelen, tevens kan zijn gezin hem desgewenst bezoeken in zijn land van herkomst. Het feit dat betrokkene zich beroept op de sociale banden die hij tijdens zijn precair verblijf in het Rijk heeft gecreëerd, kan evenmin worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM. ‘Gewone’ sociale relaties, die betrokkene tijdens haar verblijf op het grondgebied hier is aangegaan en heeft ontwikkeld, worden niet door deze bepaling beschermd.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

*artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
Er bestaat een risico op onderduiken:*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds één jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de PZ MEWI op 14/02/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING tot terugleiding naar de grens:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds één jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd gehoord op 14/02/2019 door de PZ MEWI en geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds één jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Frankrijk. Mocht de overname door Frankrijk niet mogelijk zijn, om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Togo.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L. Jacobs, administratief deskundige, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van de PZ MEWI, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, D.K.F. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 14/02/2019.”

2. Over de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 14 februari 2019, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, en § 4, derde lid, 57/32, § 2, tweede lid, en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikel 1, 11°, artikel 7, derde lid, artikel 62 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 15 van de van de van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Première branche branche : l'ordre de quitter le territoire (pour la première fois délivré au requérant) sans délai est tout à fait disproportionné.

Lorsqu'il existe un risque de fuite dans le chef du requérant, l'Office des étrangers peut décider de remettre un ordre de quitter le territoire avec maintien sans délai pour quitter le territoire conformément à l'article 74/14 de la loi du 15.12.1980 :

“Art. 74/14 § 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire.

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° il existe un risque de fuite,”

L'article 1, §1er, 1° de la loi précitée définit le risque de fuite comme suit : “le fait qu'il existe des raisons de croire qu'un étranger qui fait l'objet d'une procédure d'éloignement, d'une procédure pour l'octroi de la protection internationale ou d'une procédure de détermination de ou de transfert vers l'État responsable du traitement de la demande de protection internationale, prendra la fuite, eu égard aux critères énumérés au § 2”

L'article 1, §2 de la loi du 15.12.1980, contient 11 critères objectifs qui permettent d'apprécier ce risque de fuite et indique également qu'il doit être tenu compte des circonstances propres à chaque cas pour l'appréciation de ce risque.

En l'espèce, la partie adverse a déterminé qu'il y avait un risque de fuite dans le chef du requérant vu que:

« 1° : l'intéressé n'a pas introduit de demande de séjour à la suite de son entrée illégale ou durant son séjour illégal ou n'a pas présenté sa demande de protection internationale dans le délai prévu par la présente loi; L'intéressé déclare habiter depuis un an en Belgique. Il ressort du dossier administratif qu'il n'a pas tenté de régulariser son séjour de manière légale.

3° : l'intéressé n'a pas collaboré avec les autorités :

L'intéressé ne s'est pas présenté à la commune endéans le délai prévu à l'article 5 de la loi du 15.12.1980 et n'a pas fourni la preuve qu'il dormait dans un hôtel. »

On constate que cette appréciation du risque de fuite donnée dans la décision attaquée est tellement large qu'elle est susceptible de viser un nombre très important de situations où un étranger se trouve en situation irrégulière, ce qui est totalement contraire à l'esprit de la directive retour selon lequel la détention doit être une mesure de dernier recours (Considérant 16 et article 15 de la directive), d'autres mesures alternatives à la détention devant être proposée à la personne concernée.

D'autre part, le requérant a entrepris les démarches pour régulariser sa situation étant donné qu'il avait rassemblé les documents pour introduire sa demande de regroupement familial en tant que majeur à charge de son père qui a la nationalité belge. Il s'était présenté à la commune en date du 11.02.2019.

Secundo, il doit être relevé que le requérant n'est pas arrivé sur le territoire illégalement. En effet, le requérant a bénéficié d'un visa et il n'a jamais reçu de décision d'éloignement qu'il n'aurait pas respecté. Le requérant est entré régulièrement sur le territoire belge et a dépassé le délai qui lui était imparti pour un séjour touristique. Il ne s'est par contre jamais vu notifier d'ordre de quitter le territoire.

Dès lors, la décision qui motive le risque de fuite uniquement par le fait qu'il n'a pas fait de tentative pour régulariser son séjour et qu'il ne s'est pas présenté à la commune dans le délai imparti. est totalement disproportionné car admettre une telle motivation reviendrait à permettre au ministre de considérer qu'il y a un risque de fuite dans tous les cas où une personne se trouve en situation irrégulière du point de vue du séjour, ce qui n'est pas l'objectif de la directive retour ni ne pourrait être l'objectif de la loi belge de transposition de cette directive.

Dans son analyse intitulée « Un nouveau cadre pour la politique de retour en Belgique » (juin 2014 – 57 pages), le CENTRE FÉDÉRAL POUR L'ANALYSE DES FLUX MIGRATOIRES doute de la légalité d'une décision qui motiverait le risque de fuite par l'entrée irrégulière sur le territoire et le fait de s'y être maintenu sans jamais demander la régularisation de son séjour :

(...) P.7 : « Le Centre s'interroge également sur la situation de la personne entrée irrégulièrement sur le territoire et qui s'y est maintenue sans jamais demander la régularisation de son séjour. Faire de ce seul élément un critère du risque de fuite est-il compatible avec l'esprit de la directive, qui est d'accorder par principe un droit au retour volontaire à tous les étrangers en séjour irrégulier ? En priver potentiellement tous les étrangers qui n'auraient jamais fait de demande de séjour est-il proportionné au regard de l'objectif poursuivi ? Est-ce également compatible avec le considérant 6 de la directive qui exige que dans toutes les décisions liées au retour, d'autres éléments que le séjour irrégulier soient pris en considération ?

« Tous les étrangers peuvent être soumis aux mesures préventives suivantes, définies par arrêté royal (Art. 110 quaterdecies de l'A.R. du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.) : - effectuer leur signalement auprès du Bourgmestre, à la demande et aux modalités définies par l'OE dans l'OQT; - déposer une garantie financière. Le montant est fixé en fonction du coût journalier d'un séjour en centre fermé et ne peut dépasser le coût de 30 jours maximum⁸. Cette garantie sera reversée aux étrangers lorsqu'ils transmettent la preuve qu'ils ont quitté le territoire⁹; - remettre une copie des documents permettant d'établir leur identité. Les étrangers dont l'éloignement est reporté (voir ci-dessous), peuvent également être assignés à résidence pour prévenir le risque de fuite¹⁰.

Trois points méritent d'être relevés au sujet des conditions d'application de ces mesures préventives. D'abord, la mesure préventive constitue le premier degré de coercition qui peut être appliqué par l'État. Ceci ressort aussi bien de l'exposé des motifs¹¹ de la loi belge que de l'interprétation de la Cour de Justice de l'Union européenne (CJUE). En effet, il résulte de la directive retour « que ce n'est que dans des circonstances particulières, telles que l'existence de risque de fuite, que les États membres peuvent (...) imposer au destinataire d'une décision de retour l'obligation de se présenter régulièrement aux autorités, de déposer une garantie financière adéquate, de remettre des documents ou de demeurer en un lieu déterminé (...)»¹². Il en découle qu'une telle mesure ne peut pas être appliquée à tous les étrangers qui sont sous le coup d'un OQT, mais uniquement à ceux qui présentent un risque de fuite. Ensuite, l'État qui impose une mesure préventive du risque de fuite doit à cette occasion justifier que la mesure choisie est adéquate, pertinente et proportionnée. La loi belge n'a pas transposé explicitement cette obligation de proportionnalité, mais elle s'impose en vertu de la primauté du droit de l'Union. Enfin, puisqu'elle constitue le premier degré de coercition, la loi doit prévoir un contrôle sur la décision d'imposer une mesure préventive du risque de fuite à un étranger. Puisque les mesures préventives du risque de fuite sont indiquées dans l'OQT, le recours ouvert contre ces mesures est le même que celui contre un OQT, soit un recours en suspension, le cas échéant en extrême urgence, et en annulation introduit auprès du Conseil du Contentieux des étrangers (CCE). Ce recours est fort différent de celui devant la Chambre du Conseil contre une décision de détention, entre autres en ce qui concerne la portée du contrôle, le délai et le caractère périodique de l'examen par une juridiction.

Il faut rappeler que le requérant n'est pas entré illégalement sur le territoire (puisque'il a obtenu un visa). La seule chose qui peut lui être reprochée est d'être resté irrégulièrement en Belgique sans tenter de régulariser son séjour, mais vu qu'il n'a jamais fait l'objet d'un ordre de quitter le territoire antérieur, il ne pourrait pas lui être reproché de ne pas avoir exécuté une décision antérieure.

Il est dès lors disproportionné de conclure à son égard au risque de fuite.

Ensuite si le Ministre considère qu'il y a un risque de fuite, il peut encore prendre une mesure moins coercitive que la détention puisque des alternatives à la privation de liberté sont prévues dans la loi. Or, dans le cas d'espèce il ne motive la raison pour laquelle il ne prend pas une mesure moins coercitive, alors qu'il ne peut pas être reproché au requérant de ne pas avoir exécuté volontairement une décision d'ordre de quitter antérieure puisqu'il n'en a jamais reçu... !

Dès lors, la décision de la partie adverse ne respecte pas le principe de proportionnalité que la Cour de Justice de l'Union (CJUE, Hassen El Dridi, 28 avril 2011, C-61/11 PPU, point 41) développe comme suit :

« 41 Il résulte de ce qui précède que l'ordre de déroulement des étapes de la procédure de retour établie par la directive 2008/115 correspond à une gradation des mesures à prendre en vue de l'exécution de la décision de retour, gradation allant de la mesure qui laisse le plus de liberté à l'intéressé, à savoir l'octroi d'un délai pour son départ volontaire, à des mesures qui restreignent le plus celle-ci, à savoir la rétention dans un centre spécialisé, le respect du principe de proportionnalité devant être assuré au cours de toutes ces étapes. »

Dès lors, la motivation de la décision est problématique car l'absence de délai et le maintien en détention sont disproportionnés. La motivation de la décision est par conséquent incorrecte.

L'article 74/14,§3 est également violé dans la mesure où il ne peut pas être conclut au risque de fuite dans le chef du requérant .

Deuxième branche : Défaut d'une analyse individuelle dans l'appréciation d'un risque de fuite

Comme repris dans la branche précédent, lorsqu'il existe un risque de fuite dans le chef d'un étranger, l'Office des étrangers peut décider de remettre un ordre de quitter le territoire avec maintien sans délai pour quitter le territoire conformément à l'article 74/14 de la loi du 15.12.1980 :

Votre conseil a estimé, dans un arrêt du 29.03.2018, n° 201 920 que pour apprécier le risque de fuite dans le chef d'un étranger, l'Office des étrangers doit également effectuer une analyse individuelle. Cela signifie que l'Office des étrangers ne peut pas automatiquement décider qu'il y a un risque de fuite uniquement en se référant aux onze critères repris dans la liste établie à l'article 1 de la loi du 15.12.1980. L'Office des étrangers doit également analyser la situation dans son entièreté et en prendre en considération la situation individuelle du requérant :

« Wat er ook van zij, de vraag of de vaststelling van een risico op onderduiken gepaard moet gaan met de vermelding van artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet alsook een aanduiding van het concrete objectieve criterium dat in casu in aanmerking werd genomen dan wel of het aan verzoekster en de Raad is om daarnaar te raden, behoeft in dit geval geen nader antwoord.

De Raad acht het in casu belangrijker na te gaan of bij de vaststelling van een risico op onderduiken, conform artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, een individueel onderzoek heeft plaats gehad. De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden "met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval", om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18). »

En l'espèce, la partie adverse n'a pas pris en considération la situation individuelle du requérant étant donné que la motivation de la décision attaquée ne contient aucun élément sur sa situation personnelle en ce qui concerne l'appréciation du risque de fuite : le requérant est majeur, à charge de ses parents et avait entrepris des démarches pour régulariser son séjour.

À la lecture de la décision, on ne peut déterminer les éléments factuels de la situation du requérant sur lesquels la partie adverse s'est basé pour apprécier le risque de fuite.

Ce faisant, la partie adverse viole son obligation de motivation formelle ainsi que l'article 8 CEDH."

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de

formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.2.3. Het niet verlenen van een termijn van vrijwillig vertrek is gebaseerd op artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij motiveert de afwezigheid van een termijn voor een vrijwillig vertrek op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, daar er een risico op onderduiken bestaat.

Artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
(...).”*

Artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, waarvan de verwerende partij toepassing maakt om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder een termijn voor vrijwillig vertrek af te geven, is de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 7 van die richtlijn is als volgt geformuleerd:

“1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) beklemtoont in haar rechtspraak dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (HvJ 11 juni 2015, Zh en O ,C-554/13, pt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs

ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37).

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

[...]

§ 2.

[...]

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geen termijn voor het vrijwillig vertrek toegelaten omwille van een risico op onderduiken (artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet).

Voorts heeft de gemachtigde van de staatssecretaris verduidelijkt waarom zij meent dat er een risico op onderduiken is, waarbij zij verwijst naar (i) het feit dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn daar de verzoekende partij beweert sinds één jaar in België te verblijven en uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren en (ii) het feit dat de verzoekende partij niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden daar zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert.

Deze criteria om het risico op onderduiken vast te stellen zijn terug te vinden in artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Voormelde bepaling bevat aldus een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Uit artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus dat bij het vaststellen van een risico op onderduiken op grond van de in deze bepaling weergegeven objectieve criteria, een individueel onderzoek dient plaats te vinden waarbij rekening wordt gehouden met alle omstandigheden eigen aan elk geval.

De voorbereidende werken verduidelijken ook dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden “*met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval*”, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

3.2.4. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat de verwerende partij gehouden was de situatie in haar geheel te beoordelen en om de individuele situatie van de verzoekende partij in rekening te nemen. Zij meent dat *in casu* haar individuele situatie niet in rekening werd genomen gelet op het feit dat de motivering geen elementen bevat over haar persoonlijke situatie betreffende de beoordeling van

een risico op onderduiken, meer bepaald het feit dat zij een meerderjarige ten laste van haar ouders is en stappen heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren.

Uit de stukken van het administratief dossier (Administratief rapport 'Illegaal verblijf' met dossiernr. 43510644074075358A van 14 februari 2019) blijkt dat de identiteit van de verzoekende partij werd vastgesteld op grond van documenten, dat zij haar telefoonnummer opgaf en dat het adres P. (...) te Schaarbeek werd genoteerd als haar verblijfsadres, waarbij wordt vermeld dat dit haar werkelijke verblijfsplaats betreft. Voorts blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord door de politie en verklaarde dat haar ouders hier verblijven en Belg zijn, dat zij samen met haar ouders, broer en zus op het adres P. (...) in Schaarbeek woont alsook dat zij aangaf dat zij bezig was met een aanvraag om haar documenten in orde te maken, dat zij naar de gemeente is geweest om haar inschrijving in orde te brengen en zij daar te weten is gekomen welke documenten zij allemaal nodig heeft.

Bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij onder punt 7, blijkens de inventaris, stukken "*Document reçu en date du 11.02.2019 par la Commune de Schaerbeek*". De stukken onder punt 7, gevoegd bij het verzoekschrift, betreffen enerzijds een document waar op staat "*Renseignements*" (vrije vertaling: inlichtingen) op datum van 11 februari 2019 op naam van de verzoekende partij, waarop ook haar telefoonnummer staat vermeld alsook de vermelding "*Annexe 19ter (onleesbaar) + 21 ans*" (vrije vertaling: bijlage 19ter (onleesbaar) meer dan 21 jaar) en anderzijds een document "*La redevance*", waarbij het onderdeel "*Comment payer la redevance*" wordt aangestipt met de vermelding "200€".

3.2.5. Zoals hoger aangegeven heeft het Hof van Justitie beklemtoont in haar rechtspraak dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (HvJ 11 juni 2015, Zh en O ,C- 554/13, pt 44). Uitzonderingen op een algemene regel dienen restrictief te worden toegepast.

In casu wordt de verzoekende partij verweten dat zij beweert sinds één jaar in België te verblijven en uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren en dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn.

Bij de motivering waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven blijkt niet dat er rekening werd gehouden met de elementen die door de verzoekende partij hoger werden aangehaald, met name haar ondernomen stappen om haar verblijf te regulariseren. Met dit relevant element bij het beoordelen van een risico op onderduiken werd geen rekening gehouden. Er blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zij dit wel degelijk heeft gemeld tijdens het gehoor. Voorts voegt de verzoekende partij bij haar verzoekschrift documenten waaruit op het eerste zicht blijkt dat zij effectief stappen heeft ondernomen om een verblijfsaanvraag op grond van gezinshereniging in te dienen gelet op de vermelding "*Annexe 19ter*" op het document "*Renseignements*" van 11 februari 2019. In de nota met opmerkingen betwist de verwerende partij niet dat de verzoekende partij melding heeft gemaakt van haar wil en voorbereidingen om een verblijfsaanvraag in te dienen en zij in dit kader reeds naar de gemeente is geweest, noch dat het document "*Renseignements*" van 11 februari 2019, dat door de verzoekende partij wordt gevoegd aan haar verzoekschrift, wijst op een aanmelding bij de gemeente en op reeds ondernomen stappen om een verblijfsaanvraag op grond van gezinshereniging in te dienen.

3.2.6. In het terugkeerhandboek benadrukt de commissie nogmaals dat vrijwillige terugkeer één van de kerndoelstellingen van de Terugkeerrichtlijn is. Er wordt gepreciseerd dat automatismen moeten worden vermeden en elk geval individueel moet worden beoordeeld. Generaliserende bepalingen stroken niet met de definitie van risico op onderduiken, het evenredigheidsbeginsel en de verplichting elk geval afzonderlijk te beoordelen. Generaliserende bepalingen doen de nuttige werking van artikel 7 teniet, met name de bevordering van vrijwillig vertrek (Commission recommendation (EU) 2017/2338 of 16 november 2017 establishing a common 'return handbook' to be used by member states' competent authorities when carrying out return-related tasks, L 339/92, L 339/108-109, L 339/111).

3.2.7. Uit de motivering blijkt niet bij het beoordelen van het risico op onderduiken dat rekening werd gehouden met onder meer het gegeven dat de verzoekende partij zich naar de gemeente heeft begeven en reeds stappen heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren. Dit element is echter op het eerste zicht niet van enige relevantie ontdaan om te bepalen of er sprake is van een risico op onderduiken daar men de individuele situatie in haar totaliteit dient te beoordelen.

Prima facie maakt de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

3.2.8. De verweernota laat niet toe anders te besluiten. De verwerende partij betoogt dat de gemachtigde wel degelijk een individueel onderzoek heeft uitgevoerd, in functie van de wettelijk vastgelegde criteria en rekening houdend met alle omstandigheden van het geval, om vast te stellen dat het risico op onderduiken actueel een reëel is, dat in de motivering de volgende criteria werden aangehaald en op de individuele situatie van de verzoekende partij toegepast, met name dat de verzoekende partij beweert sinds één jaar in België te verblijven en uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op wettelijke manier heeft trachten te regulariseren en ook dat zij zich niet heeft aangemeld binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Echter met dergelijk betoog toont de verwerende partij geenszins aan dat rekening werd gehouden met onder meer het gegeven dat de verzoekende partij zich naar de gemeente heeft begeven en stappen heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren, element dat op het eerst zicht niet van enige relevantie ontdaan is. Er blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verklaring van de verzoekende partij dat zij zich had begeven naar de gemeente en stappen ondernomen heeft haar verblijf te regulariseren. De verklaring van de verzoekende partij dat zij bezig was een verblijfsaanvraag in te dienen of voor te bereiden is niet van alle ernst ontdaan, zoals de verwerende partij voorhoudt in de verweernota, doordat zij sedert 2017 twee jaar op onwettige wijze in België verblijft. Een dergelijke verklaring is op het eerste zicht wel degelijk relevant, en dus niet van alle ernst ontdaan, in het kader van het beoordelen van het risico op onderduiken daar uit de verklaring vooreerst blijkt dat de verzoekende partij zich kenbaar heeft gemaakt bij de gemeente (met *in casu* opgave van een telefoonnummer dat overigens hetzelfde telefoonnummer is dat de verzoekende partij ook opgeeft bij het verhoor door de politie) en zij eveneens te kennen heeft gegeven dat zij inwoont bij haar ouders op het adres P. (...) te Schaarbeek – wat wordt aangemerkt door de politie als de werkelijke verblijfsplaats van de verzoekende partij – en zij bezig is met een aanvraag en met het in orde maken van de documenten, waarvoor zij inlichtingen verkreeg op de gemeente.

Met het overige betoog dat de bestreden beslissing verwijst naar de juridische en feitelijke grondslag en preciseert waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek is voorzien met verwijzing naar de juridische grond, artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet en waarin wordt vermeld dat de verzoekende partij nooit een verblijfsaanvraag indiende en zich niet aanmeldde bij de gemeente of evenmin een bewijs levert dat zij in het hotel logeert en er dus een risico op onderduiken bestaat, dat de verzoekende partij niet op ernstige wijze weerlegt dat zij zich nooit bij de gemeente heeft aangemeld, illegaal in het land verblijft en geen poging heeft gedaan om haar illegaal verblijf te regulariseren, dat zij over een discretionaire bevoegdheid beschikt en het bezwaarlijk lichtzinnig of kennelijk onredelijk te beschouwen valt om te beslissen dat er *in casu* een risico op onderduiken bestaat, gaat de verwerende partij voorbij aan de vaststelling dat uit de voorbereidende werken blijkt dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken, dat het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen, dat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden “*met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval*”, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn.

3.2.9. Het middel is in de besproken mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.4. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

N. VERMANDER